

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu konanom 8. októbra 1997 predbežne prerokoval podnet [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] vo veci porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 103/96 a takto

r o z h o d o l :

1. Podnet [REDAKOVANÉ] v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky u jeho syna [REDAKOVANÉ] o d m i e t a , pretože ho podala zjavne neoprávnená osoba.

2. Podnet [REDAKOVANÉ] v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 21. mája 1997 doručené podanie [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], so 6 prílohami. Navrhovateľ svoje podanie označil ako podnet v zmysle čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v ktorom požadoval, aby ústavný súd posúdil: „či boli porušené moje ľudské práva garantované článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, prípadne článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach“, resp. požiadal „o ochranu ústavnosti, pretože v konaní, ktoré predchádzalo, ako aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR došlo k porušeniu článku 46 ods. 1 Ústavy SR“.

K porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky podľa názoru navrhovateľa došlo postupom, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho orgánu vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Cdo 103/96. Navrhovateľ k podnetu o. i. priložil aj rozsudok najvyššieho súdu v tejto veci z 20. februára 1997, v ktorom sú podľa jeho názoru: „obídené všetky konkrétne skutočnosti uvedené v mojom dovolaní zo dňa 4. 7. 1995, ktoré taktiež prikladám. Za závažné považujem ods. 2 na str. 10 rozsudku Najvyššieho súdu SR, ktorým dokladuje sfaľšovanie zápisnice zo súdneho pojednávania 14. 12. 1994 na Krajskom súde v Bratislave. Môj syn odporca III. na súdnom pojednávaní nebol, o čom prikladám jeho písomné vyjadrenie zo dňa 6. 3. 1996. Písomné predvolanie mu nebolo doručené a bola mu odňatá možnosť konať pred súdom“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky oprávnený konať o podnetoch, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich práv. Z konania o podnetoch nie je možné vylúčiť ani postup všeobecných súdov Slovenskej republiky pri rozhodovaní, pokiaľ v jeho dôsledku došlo k porušeniu základného práva alebo slobody fyzickej alebo právnickej osoby ako účastníka súdneho konania (čl. 46 až 50 Ústavy Slovenskej republiky) a pokiaľ tomuto základnému právu alebo slobode neposkytuje právnu ochranu iný orgán Slovenskej republiky formou opravného prostriedku. Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu ústavný súd skúma, či obsahuje zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o

organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona č. 293/1995 Z. z., rovnako skúma, či neexistujú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Medzi podmienky, splnenie ktorých ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní každého podnetu, patria aj tie, či podnet podala oprávnená osoba a či nie je zjavne neopodstatnený. Ako ústavný súd už viackrát rozhodol v prípadoch podnetov fyzických alebo právnických osôb: „Jedným z dôvodov odmietnutia podnetu je jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak Ústavný súd Slovenskej republiky nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal pisateľ podnetu“ (I. ÚS 53/96, I. ÚS 62/96, I. ÚS 75/96, I. ÚS 20/97).

1. V časti namietajúcej porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky u syna navrhovateľa [REDAKOVANÉ] bol podnet odmietnutý, pretože ho podala zjavne neoprávnená osoba. V konaní o podnetoch podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky môžu navrhovatelia (fyzické alebo právnické osoby) namietat' výlučne porušenie „svojich práv“. Keďže navrhovateľ v tejto časti svojho podnetu namietal porušenie iných ako svojich práv, bol podnet odmietnutý, pretože ho podala zjavne neoprávnená osoba.

2. Navrhovateľ ďalej namietal, že došlo aj k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. K jeho porušeniu malo dôjsť postupom, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho, pretože tento „obišiel všetky konkrétne skutočnosti uvedené v mojom dovolaní zo dňa 4. júla 1995“. Ústavný súd Slovenskej republiky pri predbežnom prerokovaní tejto časti podnetu preskúmal, či uvedený postup Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je v príčinnej súvislosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a či nepreskúmaním celého petitu dovolania príslušným dovolacím súdom môže prísť k porušeniu práva na súdnu ochranu v zmysle citovaného článku ústavy a dospel k záveru, že tomu tak nie je. Článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje každému právo, aby sa zákonom ustanoveným postupom mohol domáhať svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Obsahom tohto základného práva je preto

povinnosť súdu takémuto právu ochranu poskytnúť (neodňať), ak sú splnené všetky procesné podmienky súdneho konania. Ako uviedol ústavný súd už predtým: „K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky preto dochádza v prípade, keď sa „každý“ a zákonom ustanoveným postupom domáhal svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ale súdna ochrana tomuto právu napriek tomu poskytnutá nebola (I. ÚS 24/97). Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu o veci konať. Podľa právneho názoru ústavného súdu však navrhovateľovi [REDAKOVANÉ] súdna ochrana odopretá (odňatá) nebola, keďže mu bolo umožnené domáhať sa zákonom stanoveným postupom svojho práva ako na prvostupňovom, tak aj na odvolacom a napokon na dovolacom súde. Žiadny zo súdnych orgánov, na ktorý sa navrhovateľ postupne obrátil (Okresný súd Bratislava - vidiek ako súd prvostupňový, Krajský súd Bratislava ako súd odvolací a Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací) totiž navrhovateľovi neuprel možnosť domáhať sa svojho práva zákonom stanoveným postupom, naopak každý o jeho veci konal a aj rozhodol.

Hoci nesprávnym postupom súdov v takto začatých a prebiehajúcich súdnych konaniach môže dôjsť k porušeniu práva účastníkov súdneho konania na spravodlivý súdny proces (vrátane ich základných práv ako účastníkov súdneho konania), samotné konania a rozhodnutia súdov sú prejavom toho, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo rešpektované.

Vychádzajúc z uvedeného preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podnetu zistil, že neexistuje príčinná súvislosť medzi označeným postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý na základe dovolania navrhovateľa dovolacie konanie v jeho veci začal, vykonal a o nej aj rozhodol a jeho právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie ktorého pred ústavným súdom namietal. Z tohoto dôvodu bol podnet navrhovateľa v tejto časti odmietnutý ako zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 1997

Za správnosť vyhotovenia:

t

JUDr. Richard R a p a n

predseda senátu